

Dissabte XXXI durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 16,9-15): En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «Jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa del diner, que és enganyós, perquè, quan tot s'hagi acabat, us rebin a les estances eternes. Qui mereix la confiança en una cosa molt petita, també la mereix en una de gran, i qui enganya en les coses petites, també enganya en les grans. Per tant, si no heu merescut la confiança en l'administració del diner, que és enganyós, ¿qui us confiarà els béns veritables? I si no heu merescut la confiança en les coses que són d'un altre, ¿qui us donarà allò que us pertany? Cap criat no pot servir dos senyors, perquè, si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner».

Els fariseus, que eren amics dels diners, van sentir tot això i es reien de Jesús. Ell els digué: «Vosaltres sou els qui davant la gent us feu passar per justos, però Déu coneix els vostres cors: allò que és admirat entre els homes, és detestable als ulls de Déu».

«Qui mereix la confiança en una cosa molt petita, també la mereix en una de gran»

Mn. Joaquim FORTUNY i Vizcarro
(Cunit, Tarragona, Espanya)

Avui, Jesús torna a parlar amb autoritat: empra el «Jo us dic», que té una força peculiar, de doctrina nova. «Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (cf. 1Tm 2,4). Déu ens vol sants i ens assenyala avui uns trets necessaris per assolir la santedat i posseir els “béns veritables”: la fidelitat en les coses petites, l'autenticitat i el fet de no perdre de vista que Déu coneix els nostres cors.

La fidelitat en les coses petites és al nostre abast. Les nostres jornades solen estar

configurades pel que diem “coses molt normals”: el mateix treball, les mateixes persones, unes pràctiques de pietat, la mateixa família... I és en aquestes realitats ordinàries on hem de realitzar-nos com a persones i créixer en santedat. «Qui mereix la confiança en una cosa molt petita, també la mereix en una de gran» (Lc 16,10). Cal fer ben fetes totes les coses, amb rectitud d'intenció, amb el desig de plaure Déu, el nostre Pare; quan ho fem per amor, això té un gran valor i ens prepara per als “béns veritables”. Què bé ho expressava sant Josepmaria!: «Has vist com bastien aquell edifici de magnitud imponent? —Un maó, i un altre. Milers. Però, d'un a un. —I sacs de ciment, d'un a un. I carreus, que signifiquen poc, davant la mola del conjunt. —I trossos de ferro. —I obrers que treballen, dia a dia, les mateixes hores... Has vist com alçaven aquell edifici de magnitud imponent?... —A força de coses petites!».

Ens pot ajudar a viure la rectitud d'intenció fer ben fet l'examen de consciència cada vespre i no perdre mai de vista que Déu ho veu tot, fins i tot els pensaments més amagats, com vam aprendre al catecisme, i que l'important és plaure en tot el nostre Pare Déu, a qui hem de servir per amor, tenint en compte que «cap criat no pot servir dos senyors, perquè, si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre» (Lc 16,13). No ho oblidem mai: «Només Déu és Déu» (Benet XVI).

«Guanyeu-vos amics a costa del diner, que és enganyós»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, envoltats com estem d'un ambient consumista, Jesús torna a acaronar la nostra consciència per a persuadir-nos de les falses felicitats. I no ho fa carregant-nos amb prohibicions, perquè el camí de la santedat és —abans de res— una invitació a la felicitat: «Si vols entrar a la vida...» (Mt 19,17). El Senyor ens encoratja a treballar, a gestionar el "diner" d'aquest món amb rectitud i amb afany de servei.

Som cridats a allò més alt (la caritat) tot tractant les coses de la terra en un sentit constructiu. El Creador manà "dominar la terra", però no de qualsevol manera ni a qualsevol preu, ja que, alhora, ens ha prescrit "multiplicar-nos" i "omplir la terra" (cf. Gn 1,28). Sos l'amor (el donar-se als altres) és la veritable mesura d'aquesta plenitud que Déu ens demana ja en aquesta vida.

Amb l'expressió «diner que és enganyós» (Lc 16,9) Jesucrist al·ludeix a aquestes coses terrenals que, en si mateixes, sense ser dolentes, no ens fan justos ni ens

preparen per a la felicitat eterna. El Mestre ens convida a estimar els altres («guanyeu-vos amics») no solament mitjançant la pregària, sinó també en el dia a dia, amb un recte i servicial ús dels bens materials.

L'eternitat és massa llarga per als "entreteniments": qui s'entreté en aquest món, s'avorrirà en l'eternitat. En canvi, l'amor —que sempre aspira a créixer— gaudeix en l'eternitat. Per això, hem d'evitar l'encongiment del cor causat pel entreteniment amb el "diner enganyós".

Avui, com des dels inicis, no manquen els qui escoltant aquestes paraules segueixen burlant-se de Jesús (cf. Lc 16,14). Així, al Vicari del Crist el titllen d'intransigent, alhora que es riuen dels catòlics tot veient-nos com una mena d'ingenus manipulats per un "dictador". El servei del Successor de Pere és una carícia a la nostra consciència per tal de defensar-nos de la dictadura del "führer" de torn: digueu-ne "relativisme", "el que és políticament correcte", etc. «De Newman hem après a capir el primat del Papa: 'La defensa de la llei moral i de la consciència és la seva raó d'ésser'» (Benet XVI).